

De laatste dag



Cesca Major

# *De laatste dag*

Zelfs aan de grootste liefdes komt een einde,  
maar wat als dat dit keer niet hoeft?

Vertaald door Sabine Mutsaers



ISBN 978-90-492-0371-9  
ISBN 978-94-023-2139-5 (e-book)  
ISBN 978-90-528-6623-9 (audio)  
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Maybe Next Time*  
Vertaling: Sabine Mutsaers  
Omslagontwerp: Bürosüd  
Omslagbeeld: © Arcangel Images  
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Cesca Major  
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Ben – de Dan van mijn Emma*



‘Wees altijd waar je bent, anders loop je je leven mis.’

– Boeddha





# Deel 1



# 1

3 december 2007

*Lieve Emma,*

*Als het aan mij lag, zouden we ons eenjarig samenzijn vieren op de dag van onze eerste date. Maar jij wilt het natuurlijk vandaag doen. Je vindt het altijd prachtig om anderen dit verhaal te vertellen.*

*Wist je trouwens dat ik jou al had gezien in die overvolle metro? Ik weet nog dat ik je zag zitten in die zwarte coltrui, met de inmiddels zo vertrouwde rode lippenstift, je pikzwarte haar opgestoken in zo'n draaiding, zoals je altijd doet. Maar ik wendde mijn blik af omdat ik a) niet zo'n enge gluurder in de metro wilde zijn en b) erbij liep als een figurant in *The Sound of Music*.*

*Ik was me heel sterk bewust van je aanwezigheid terwijl de metro doordenderde. Jules zei iets grappigs en je lachte zachtjes, prachtig. Ik kon het niet laten weer stiekem naar je te kijken. Ik weet nog dat er een schokje langs mijn ruggengraat trok toen je me aankeek.*

*Ik probeerde me op iets anders te concentreren en vervloekte de verkleedborrel van mijn werk, met de lederhose en het Tiroler hoedje waarin ik me zo slecht op mijn gemak voelde. Niet dat ik anders iets had durven doen. Bovendien was ik ervan overtuigd dat je al iemand had. Een man die net zo chic was als jij, die perfect gesneden pakken droeg, drie talen sprak, fantastisch was met kinderen, gek op dieren, en een gigantische pik had.*

*Maar het lot bemoeide zich ermee: de trein schokte en ik struikelde, waarbij ik misgreep toen ik de stang wilde beetpakken. Mijn Tiroler hoedje viel, rolde weg en kwam tot stilstand bij jouw glanzende bruine rijglaarsjes. Ik wist niet hoe snel ik sorry moest zeggen, en toen ik in lederhose voor*

je neerknielde terwijl Jules lachend ‘Guten Tag’ zei, schonk je me die eerste glimlach. Uit medelijden natuurlijk, omdat ik een man was die niet eens fatsoenlijk kon blijven staan in de metro. Jouw vriend bleef ongetwijfeld netjes kaarsrecht overeind.

‘Mooie hoed.’ De eerste woorden die je tegen me sprak. Je stem was zelfverzekerd, vloeiend, en ik betrapte me erop dat ik bang was dat mijn haar plat zat toen ik het hoedje weer opzette. Ik had me nooit eerder druk gemaakt om plat haar. Man, zeg iets, dacht ik. Zeg iets. Ik zou willen dat ik iets anders had kunnen verzinnen dan ‘bedankt’.

Ik weet nog dat ik het jammer vond van die gemiste kans; over twee haltes moest ik eruit en dan zou ik je zien verdwijnen in die trein over de Central Line, mijn leven uit. Ik zou nooit weten wat voor iemand je was, nooit weten of de vonk die ik voelde écht was. Maar toen keek je mijn kant op en vroeg of ik misschien goede Duitse markten wist. Of ik er een voor je kon opschrijven. De vrouw die twee stoelen bij je vandaan zat glimlachte in haar boek.

En ik dacht: YES, volgens mij wil die intrigerende vrouw mijn telefoonnummer (of ze denkt dat ik echt Duits ben en wil serieus informatie over Duitse markten). Nerveus klopte ik op mijn zakken op zoek naar mijn pen en mijn A6-notitieboekje. (En nee, ik vind het niet gek om daarmee rond te lopen – ik zou alleen willen dat Hattie je niet had verteld dat ik het gebruikte om vogelsoorten in te noteren. Nog bedankt, zus.) Maar ik had het niet bij me, alleen een pen, een muntje van vijftig pence en een verfrommelde kassabon, plus mijn huissleutels.

Ik streek de bon van drogisterij Boots glad en krabbelde snel mijn nummer op de achterkant. Ik controleerde het twee keer, waarna ik weer bang was dat ik enigszins gestoord zou overkomen, maar ik vond mijn zeven een beetje op een één lijken.

De rij huizen in pasteltinten die aangaf dat we bijna bij mijn station waren, flitste langs het raam achter je voorbij. Ik liep een tikkeltje te snel naar je toe en stak je onhandig de Boots-bon toe. ‘Voor als je naar een markt wilt,’ zei ik. Je glimlachte breed en ik voelde een warme gloed in mijn borst. Ik wilde net teruglachen toen ik verstarde, omdat ik me plotseling mijn laatste bezoek aan Boots herinnerde.

Maar het was al te laat. Je had het bonnetje aangenomen. Je hield het in je hand. Je glimlachte nog steeds alsof het iets positiefs was. De vrouw twee stoelen verderop glimlachte ook alsof het iets positiefs was.

Holy shit.

Het liefst had ik die bon uit je hand gegrist. Je paarse nagellak danste voor mijn ogen terwijl ik in paniek raakte. Mijn moeder had me gevraagd om zalf te halen voor haar aambeien. O, god. Ik had mijn telefoonnummer genoteerd op de achterkant van een aambeienzalfbon.

Mijn hele lichaam werd langzaam gevoelloos terwijl ik me afvroeg of ik er een opmerking over moest maken, moest uitleggen dat de zalf niet voor mij was geweest.

Als een bezetene zocht ik naar iets om te zeggen, wat dan ook, om je af te leiden. Je laarzen. Ik vond je rijglaarsjes mooi. DAT WILDE IK ZEGGEN, JE BOOTS – NIET JE BOOBS. NATUURLIJK WAS HET NIET MIJN BEDOELING OM HARDOP ‘MOOIE BORSTEN’ TE ZEGGEN.

O god, de pure fucking horror van dat moment. Je licht opengesperde ogen voordat ik begon te stamelen: JE LAARZEN, JE LAARZEN, alsof ik een schoenenvariant van Gilles de la Tourette had. Ik had nooit van mijn leven gebloed, maar nu voelde ik mijn gezicht gloeien alsof ik LAVA in me had. En jij was fantastisch, je lachte en probeerde mijn grote ongemak weg te nemen.

MAAR NATUURLIJK besloot de metro dat DAT het moment was om op een willekeurige plek met krijsende wielen tot stilstand te komen. Ik kon door het raam het einde van het perron al zien, mijn bevrijding uit de nachtmerrie waarin ik terechtgekomen was.

‘Mijn halte,’ piepte ik. Piepte, ja. Een geluid waarvan ik niet eens had geweten dat ik het in me had. ‘Thuis,’ zei ik. Want blijkbaar sprak ik niet meer in hele zinnen. Misschien kon ik een raam inslaan met een hamertje?

Jules en de vrouw twee stoelen verderop lachten nu openlijk om me.

Mijn gezicht in de weerspiegeling van de metroruit was een spook met grote ogen op het moment dat jij me bedankte voor de kassabon.

Ik knikte alleen maar, dankbaar dat je je best deed om aardig te doen, normaal. Het maakte dat ik je nog leuker vond. Niet dat ik dat zei, want ik kon geen woord meer uitbrengen en de kans dat ik ooit nog iets tegen een vrouw zou zeggen was uiterst klein.

*De metro rammelde, en voordat ik het wist stonden we stil bij het per-  
ron. De deuren schoven open en ik dook zo'n beetje naar buiten.*

*Toen de trein wegreed keek ik om, en vlak voordat je uit het zicht ver-  
dween, rekte je je hals uit en lachte grinnikend naar me.*

*Jezus, ik weet nog goed wat een kwelling die hele avond was. Tegenover  
Dave deed ik alsof het me niks uitmaakte als je niet zou bellen, maar ik  
keek constant op mijn telefoon, alsof ik weer veertien was en mijn pieper  
in de gaten hield. Die lach van je, de geamuseerde twinkeling je ogen.*

*En je aptte me dus wel, laat, vlak voordat ik naar bed ging; het scherm-  
pje lichtte op in mijn slaapkamer, de hoop een spookachtig blauwe gloed.*

*'Hoe normaal ben jij, vergeleken met vandaag? Een 1 is volkomen nor-  
maal, DOODSAAI en een 10 is... zo'n beetje hoe je vandaag deed.'*

*Ik moest lachen en we wisselden berichtjes uit, en toen je eenmaal had  
vastgesteld dat ik je niet op sterkwater in een glazen pot wilde bewaren,  
spraken we af om elkaar weer te zien. Mijn god, je was geweldig en sinds-  
dien heb ik nooit mijn twijfels gehad.*

*Het is typisch iets voor jou dat je me wilt dwingen op die dag terug te  
kijken. Hattie zei dat ze een beetje in haar broek heeft geplast toen je haar  
maanden later dit verhaal vertelde.*

*Dus ondanks de regelmatige knipogen en wat algemene berichtjes op  
Facebook wilde je dat we iets romantisch zouden doen, en zo werd het idee  
van deze brieven geboren. Ik kan niet wachten om de jouwe te lezen.*

*Oké, wat was er zo tof aan dit jaar samen met jou?*

*Onze stapavonden in Camden natuurlijk – comedy, toneel, dansen,  
zaagsel, zweet en rode wijn.*

*De manier waarop je aldoor boeken aan me opdringt, omdat je mensen  
die niet lezen niet vertrouwt.*

*Het feit dat mijn vrienden ook dol op je zijn (en mijn ouders – al zei  
mijn moeder na jullie eerste ontmoeting dat ze jou leuker vond dan mij –  
dat gaat te ver).*

*Die verrassingspicknick met de Eurostar.*

*De wandeling langs de kust in Suffolk in de stromende regen (zo dapper  
van ons).*

*Ik wacht steeds tot het fout loopt. Dat je opeens stiekem een racist blijkt*

*te zijn of rare rotzooi verzamelt. Maar hoewel je me telkens weer verrast (wie had nou gedacht dat je gek was op darts, en dat je zakken vol schel-  
pen bewaart) denk ik elke keer weer vol verwondering aan de pure mazzel  
van onze ontmoeting.*

*Je zei 'Ik hou van jou' op 17 augustus (kijk, die datum hadden we ook  
kunnen aanhouden als Onze Dag) en ik blij volhouden dat ik het eerst  
tegen jou zei, maar dat je me niet gehoord had. Je gehoor is toevallig een  
van de eventuele minpuntjes die ik van je zou kunnen noemen. Soms lijkt  
het wel of je je met moeite moet losrukken uit een totaal andere wereld.*

*Maar ik hou van je, Emma, je bent fantastisch. Ik ben mijn hele leven  
nooit zo blij geweest om een beslissing als om deze, hoe vreselijk gênant de  
herinnering ook is. Goddank voor die Boots-bon.*

*Op één jaar samen.*

*Dan xxx*

*ps Oké, dit was een heel cool idee van je.*

## 2

*Maandag 3 december 2021 – 22.00 uur*

Dan zag het meteen. ‘Dat lag daar net nog niet.’

‘Hm?’

Dan wees naar het dubbelgevouwen vel papier op het aanrecht, zijn naam haastig op de voorkant gekrabbeld. Hij liep erheen zonder een woord te zeggen, zette zijn leesbril op en vouwde het vel open. Hij vertrok geen spier; zijn emoties waren op geen enkele manier zichtbaar terwijl hij het las. Langzaam liet hij zijn hand zakken. ‘Dit heb je net geschreven toen je naar de wc was.’

Ik drukte een hand tegen mijn borst. ‘Hoe kun je zoiets zeggen!’ (Oké, het was waar. Ik had het net geschreven.)

‘Geef het gewoon toe.’

‘Hij heeft de hele dag in mijn tas gezeten. Ik heb hem alleen daarnet pas neergelegd, toen jij even weg was.’

‘Ik geloof je niet, Emma.’

‘Ik ben je vrouw, Daniel,’ zei ik, wat nergens op sloeg, en ik gebruikte zijn naam alleen omdat hij de mijne had gebruikt.

Hij wapperde met het papier. ‘Je hebt “affectie” verkeerd gespeld.’

‘Het is een lastig woord,’ stamelde ik.

‘En je brief is ongeveer drie regels lang.’

Ik zei geërgerd: ‘Ik hoef niet altijd lánge brieven te schrijven. Ik dacht dit jaar eens...’

‘Emma.’ Hij kapte me op strenge toon af. Dan klonk zelden streng. Als het een luchtiger moment was geweest, had ik misschien gezegd dat het best sexy was. ‘Geef het nou gewoon toe: je was het vergeten. Alweer.’

O, god. Ik likte langs mijn lippen, ik moest tijd rekken. Vorig jaar was



hij er kapot van geweest. En zijn diepe teleurstelling had me door elkaar geschud. Ik had hem beloofd – belóófd – het dit jaar beter te doen. Het was mijn idee geweest, al die jaren geleden, en mijn brieven waren in het begin vaak wel zes vellen lang – ook de achterkant beschreven, daar plaagde hij me vaak mee. Waarom had ik er geen melding voor ingesteld op mijn telefoon? Of Hattie gevraagd me te helpen herinneren? Of een van de kinderen? Waarom had ik het niet gewoon onthouden, als een aardig, fatsoenlijk, attent mens? Zoals Dan...

Zijn bruine ogen stonden treurig, nog vergroot door de leesbril waar hij zo de pest aan had ('Een leesbril! Ik ben tweeënveertig, Emma!') Hij was gekwetst. Alweer.

Ik weet niet waarom ik ervoor koos om in de aanval te gaan. 'Waarom doe je er zo moeilijk over?'

Hij balde zijn vuist en verfrommelde mijn haastig geschreven briefje. 'Omdat het belangrijk is. Of...' Hij zweeg even. 'Dat dacht ik althans. Misschien denk jij er anders over.' Hij keek op en ik was geschokt toen ik een waas van tranen in zijn ogen zag.

'Dan, doe niet zo flauw.'

'Ik doe niet flauw. Ik heb verdomme het recht om treurig te zijn.'

'Mam? Pap?' Een stemmetje bovenaan de trap. We draaiden ons allebei met een ruk om naar het geluid.

'Jezus, je hebt de kinderen wakker gemaakt.' Door het schuldgevoel haalde ik fel naar hem uit. Ik liep naar de keukendeur en zag Miles bovenaan de trap staan, zijn lievelingsknuffel Teigetje aan zijn borst gedrukt – zelfs nu hij acht was kon hij niet slapen zonder. 'Hallo lieverd, ga maar weer naar bed. Ik kom je zo wel even instoppen.'

'Hadden jullie ruzie?'

Ik schudde mijn hoofd, met een pijnlijke steek in mijn borst. Even werd ik gekweld door de herinneringen aan mijn eigen angsten als kind wanneer ik 's avonds laat regelmatig de ruzies tussen mijn ouders hoorde. 'Nee lieverd,' wist ik uit te brengen, en ik forceerde een glimlach. 'Dat was de televisie. Slaap lekker...'

Toen ik terugkwam was Dan, met zijn jas en zijn schoenen aan, bezig om Gus, die jankend tegenstribbelde, zijn riem om te doen.

‘Hij was niet lekker vandaag,’ zei ik, in de hoop de aandacht af te leiden van onze ruzie.

‘Kom, Gus,’ snauwde Dan terwijl hij overeind kwam.

Nog steeds kwaad dus. Normaal gesproken zou hij gevraagd hebben wat er met Miles aan de hand was en hebben aangeboden even bij hem te gaan kijken, maar nu meed hij mijn blik en wikkelde de hondenriem om zijn hand, zijn knokkels wit.

Het voelde raar. Dan werd nooit kwaad. Ik was degene die kwaad werd: ik vloekte als ik me ergens aan brandde, ik flipte als ik was vergeten de papierbak buiten te zetten of door een of ander bedrijf in de wacht werd gezet, of als mijn ouders weer eens met een smoes kwamen waarom ze niet konden langskomen. Dan was altijd tamelijk talm, maar nu verstrakte zijn kaak en spanden zijn spieren alsof hij op ontploffen stond.

Gus, ineengedoken, zijn neus bijna aan de grond, verzette zich tegen het gesjor aan zijn riem.

‘Trek niet zo...’

‘Ik trek niet. Gus, kom op.’

Dan tilde de blaffende hond op en droeg hem het huis uit. De deur viel met een klap dicht.

Ik bleef staan, mijn handen om mijn hoofd geslagen. Jezus. Het was allemaal mijn schuld. Ik had gewoon mijn excuses moeten aanbieden.

Ik moest dit rechtzetten.

‘Mam,’ klonk de slaperige stem van Miles op de overloop.

Shit.

‘Hé, lieverd.’ Ik fluisterde bijna. ‘Sorry, papa laat Gus uit, ik kom je dadelijk instoppen.’

Hij ging terug naar zijn kamer.

Ik keek in de keuken om me heen naar de resten van ons avondeten. Dan had kippendijen in dragonsaus gemaakt, en de envelop waar dit allemaal mee begonnen was lag op mijn plek aan tafel – mijn naam geschreven met zwarte inkt, een hartje boven de a. Daar was ik ook nerveus voor. De brieven van Dan konden grappig zijn, liefdevol, maar ze waren altijd eerlijk. Net toen ik naar boven wilde gaan hoorde ik het.

Ik kreeg kippenvel terwijl ik omkeek naar de deur.

Wat wás dat?

*Oh my god.*

### 3

*15 uur eerder...*

Ik lag op mijn zij, met mijn gezicht naar het raam.

Het geluid van een fietsbel.

Ik deed mijn ogen open en kromp in elkaar. Een spleetje tussen de gordijnen, een baan zonlicht die over mijn gezicht viel.

Ik draaide me om.

‘Hoi,’ zei hij.

Ik wilde glimlachen, stond op het punt om ‘hoi’ terug te zeggen. Maar de digitale klok achter hem knipperde en ik vloog overeind, zo snel dat ik duizelig werd.

‘Shit.’

Dan ging ook zitten. ‘Wat is er?’

‘Wacht even,’ zei ik. ‘Mijn hoofd. Ik dacht dat ik de wekker vroeger had gezet.’

Dan schoof weer omlaag en keek toe hoe ik de kamer doorliep. ‘Kom terug in bed, Emma. De kinderen zijn nog niet eens op.’

‘Dat gaat niet.’

Er trok iets over zijn gezicht wat ik niet kon duiden. ‘Je hebt nog tijd.’

‘Ik heb echt geen... Au!’ Ik stootte mijn heup aan een hoek van het bed.

‘Gaat het?’ Dan stak zijn hand naar me uit.

‘Niks aan de hand.’ Ik wreef over mijn heup en liep naar de ladekast om mijn telefoon van de oplader te halen. Ik begon al te scrollen terwijl ik de aangrenzende badkamer in liep.

‘Nee, hè?’

‘Wat is er?’ riep Dan.

‘Geen wc-papier.’

Hij reageerde niet. Ik rolde geërgerd met mijn ogen en zette de douche aan. Bij het wegleggen van mijn telefoon op de rand van de wasbak keek ik met een frons naar het laagje oranje poeder in de bak. Waar kwam dat vandaan? Ik tuurde er van dichterbij naar en veegde met mijn hand de minuscule spikkels weg.

Er kwam een Facebook-bericht binnen. Ik kreunde inwendig toen ik de naam zag. De vrouw die mijn vrijwel ongebruikte vouwfiets – een cadeau voor mijn veertigste verjaardag dat ik in twee jaar tijd ongeveer één keer had gebruikt – zou komen halen wilde de afspraak verzetten. Alweer. Dat mens bleef maar afzeggen, bijna elke dag, voor mijn gevoel al mijn hele leven lang. Ons voltallige gezin moest zich in de gang al twee weken langs die fiets wurmen. Ik vroeg me af of dat gedoe de vijftig pond wel waard was waarvoor ik hem had verkocht via de Facebook-groep van moeders-uit-de-wijk. Ik stuurde een opgestoken duimpje terug.

Tegen de tijd dat ik mijn telefoon had weggelegd en mijn pyjama uitgetrokken, was de spiegel grotendeels beslagen. Ik moest nodig naar de kapper; toen ik mijn schouderlange haar in een staart deed, werden er grijze haartjes zichtbaar tussen het zwart, terwijl het nog geen maand geleden was dat ik het had geverfd. Ik fronste bij het zien van mijn gezicht voordat het in de mist verdween. Was dat een nieuwe rimpel? Had ik botox nodig? Een cliënt van me, Scarlet, had me verteld over een Viscoderm-filler die beter zou zijn. En welke vitamine was ook alweer goed voor je huid? D? B? Of was B voor je haar?

‘Au.’ Ik draaide me om en draaide de kraan dicht. Jezus, waarom moest Dan altijd douchen met loeiheet water?

Toen ik kort daarna de badkamer uit kwam, klonk het geluid van een kind dat langs onze slaapkamerdeur denderde. Dat moest Miles zijn – acht jaar, maar al net zo groot als Poppy. Ik graaide in de berg kleren die op een stoel lag en viste er een verkreukelde witte blouse uit en een bordeauxrode corduroy rok met hoge taille. Wie had er nou tijd om te strijken?

Laarzen of hakken? Ik ging op de rand van het bed zitten om een

panty af te rollen en boog me even naar achteren om door het raam te kijken wat voor weer het was. Geen regen, dus koos ik voor de hakken.

Uit Poppy's kamer kwam rare muziek, een paar woorden. Ik keek op, op het punt om haar te roepen. Ze moest ontbijten voordat ze naar school ging. Mijn blik werd weer naar het schermpje getrokken door strandfoto's op Instagram. Jezus, moest Amelia niet morgen haar boek inleveren? In elk geval deze week. Maar ze poseerde in een hangmat met een felrode cocktail, en daarna tijdens een luchtsprong op een wit zandstrand. Hashtag *blessed*.

Ik klikte door naar Twitter en scrolde langs eindeloze boze politieke tweets om te kijken of er boekennieuws was. Jezus, de tweet van Arthur had al meer dan 1,2k likes en was 391 keer geretweet. Mijn maag draaide paniekerig om; wat zou dit voor vandaag betekenen?

Langzaam liep ik naar de deur, nog steeds scrollend. Een redacteur die ik kende stapte over naar een andere uitgeverij. Eigenlijk zou ik haar mee uit lunchen moeten vragen om te polsen wat ze nog zocht.

'Poppy,' riep ik halfslachtig terwijl mijn blik bleef haken bij een artikel uit *The Bookseller*. Een aankondiging van een nieuw boek door een auteur van naam, met een verhaal dat griezelig veel leek op een ingezonden manuscript bij mij op de stapel waar ik de week ervoor heel enthousiast over was geweest.

In de keuken keek ik bij het openen van de koelkast vluchtig naar Gus in zijn fleecemand. 'Jij boft maar,' zei ik. Hij tilde zijn krullenkop niet eens op, en zijn voerbak was onaangeroerd.

Aan tafel klonk gehoest, en ik zag Miles in zijn schooluniform naar een kom droge cornflakes zitten staren.

'Is er iets?'

'Papa is melk halen.'

Nog terwijl hij het zei ging de deur open en kwam Dan binnen, ongeschoren, met rode wangen, zijn dikke bruine haar in pieken die alle kanten op staken. Hij had een draagtas in zijn hand. 'Alsjeblieft.' Hij schoof de fles melk naar Miles toe, die amper reageerde met een flauwe glimlach.

Mijn telefoon pingde weer voordat ik mijn gedachte kon afmaken.

‘Godsamme, had ik al verteld dat die vrouw van de fiets weer heeft afgezegd?’

Dan liet een hand om mijn middel glijden en zijn kin streek langs de zijkant van mijn hoofd terwijl hij me een bruinpapieren zak gaf. ‘Kaneelbroodje.’

‘Bedankt... en dat gedoe over Arthur is ineens veel erger geworden. Een paar schrijvers in Amerika, grote namen, hebben het geretweet. Shit. O, en Amelia zit op de Malediven, kijk.’ Ik draaide me om en bewoog de telefoon heen en weer voor zijn gezicht. ‘In een of ander resort waar het ontbijt wordt gebracht door dolfijnen of zoiets.’ Het schermpje was een turkooizen waas. Mijn verhalen over Amelia vielen altijd goed bij Dan: de ster uit een populair tv-programma over de Londense beau monde had meer dan een miljoen volgers, en de uitgever die destijds haar vegan kookboek had aangekocht, wachtte nu op haar eerste roman. ‘Ik hoop maar dat Claire dit niet ziet, ze heeft Amelia al twee keer uitstel gegeven.’

Ik vroeg me even af waarom Dan zo stil leek te zijn voordat ik me omdraaide naar Miles. ‘O ja, Miles: KNUFFELS.’

Dan en Miles keken allebei geschrokken op.

‘Sorry.’ Ik paste mijn volume aan terwijl mijn gedachten vijf verschillende kanten op schoten. ‘Heb jij nog knuffelbeesten voor de inzameling? Dan, liggen die dingen op zolder of hebben we ze allemaal weggegooid?’

Ik wilde altijd alles bewaren, Dan was van het opruimen. Hij sorteerde zijn dossiermappen op kleur en gebruikte van die ronde stickertjes om te voorkomen dat de gaten in het A4-papier uitscheurden. Ik bedoel, die man had een speciale doos voor reserveknopen, en zijn pasje van de milieustraat was geplastificeerd.

Dan liet zich op een keukenstoel tegenover Miles zakken. ‘Waarom regel jij die knuffelinzameling weer? De kinderen gaan al jaren niet meer naar de buurtcrèche.’

‘Ik weet het. Maar ja, ik heb het nu eenmaal beloofd.’ Ik keek even naar de groepsapp, waar al zevenendertig berichten op waren binnengekomen. Dan had natuurlijk gelijk, ik had gezegd dat ik me zou terug-

trekken, maar niemand had aangeboden mijn plaats in te nemen. De buurtcrèche was een reddingsboei voor me geweest in die eerste hec-tische jaren. Even respijt van het eten dat op de grond gegooid werd, de eindeloze bezoeken aan de slaapkamer voor een speentje/akelige droom/water/knuffel/plassen, even weg van die vreselijke Peppa Pig, non-stop, tot je je erop betrapte dat je constant dat deuntje liep te neurien. De crèche was de enige betaalbare optie in de verre omtrek, met flexibele openingstijden, en ze moesten het hebben van vrijwilligers.

Ik meed zijn blik en pakte mijn spullen voor mijn werk; ik mocht vooral de belangrijke papieren die ik gisteravond laat nog had geprint niet vergeten. Mijn maag kneep samen als ik dacht aan de ochtend die voor me lag. Ik keek weer op mijn mobiel: nog steeds geen appje van het taxibedrijf. Maar ik zag wel een ander bericht. 'O, Miles, ken je Jacob nog? Van de crèche? Ze gaan verhuizen naar Surrey, zegt zijn moeder. Ik heb gezegd dat ze nog eens langs moeten komen voordat ze vertrekken.'

Miles keek me met doffe ogen aan.

'Voel je je wel goed, jongen?' vroeg Dan, en hij stak over de tafel heen een hand naar hem uit om zijn voorhoofd te voelen. Miles schokschouderde nukkig. Ik keek Dan aan – Miles reageerde nooit zo prikkelbaar. Het was al erg genoeg om één kind te hebben dat zich leek te gedragen als een puber, hoewel ze nog elf moest worden, over een paar maanden.

Dan bukte om Gus te aaien terwijl ik mijn portemonnee pakte en mijn tas controleerde. 'Ben je ziek, jochie?' zei hij. 'Heb je geen trek?'

'Godver...' Ik wierp een snelle blik op de klok terwijl ik mijn sleutels pakte en kreunde: 'Ik moet vóór die bespreking nog naar kantoor. Poppy moet nu echt naar beneden komen, anders heeft ze geen tijd meer om iets te eten.'

Dan kwam weer overeind. 'Ik help de kinderen wel op weg, ga jij nu maar. Ik begin vandaag later, weet je nog? Ik hoef er pas om elf uur te zijn voor die bespreking met de nieuwe klant.' Hij zweeg even na die woorden, alsof hij ergens ruimte voor maakte.

'Fijn.' Ik wierp hem een luchtkus toe, en toen hij weer ging zitten was zijn gezichtsuitdrukking vreemd. Ik bukte even om Miles door zijn dikke bos haar te woelen.